

М а р т и н . (Като я гледа) Нали другаде не те оцапах. . . Сжрдиш ли се?

— (Тя само го погледва)

— Сжрдиш ли се!

— Защо не ми каза. Аз. . . .

— То из невиделица е хубаво. Аз се нарекох. . . .

— Какво?

— Че ако те накжрвавя без да ме видиш. . . .

— (Тя само се усмихва.)

— Колко хубаво ти стои червено на чело.

[Ирина, която има стжрк коприва в ржка, го жилва по рака и се исмива:] — ей тжй! . . . И аз си нарекох!

Той неочаквано замахва с накжрвавен пржст и ѝ накжрвавя бузата. — Чакай да видиш!

Ирина. Ама изпросено!

М а р т и н . (Като я хваща за ржката) Хайде тогаз да те полюлея.

Нали не е изпросено?

Хванати за ржка, забравили Здравка; изтжрчават кжм люлката.

VI.

Здравка останала сама, с пробудена ревност, изважда кжрпичка и се бжрше гневно от кржвта.

Ирина от далеч се извржща и като я вижда, да стои сама извиква: глупаво! глупаво — о — о!

Край лумналия огжн се начоколили неколко момци, подбутват го и гледат мжлчаливо.

Здравка (Избжрсала се, отива край огжня) Какво гледате—Хж да ви видя де! Кой може го прескочи?

I М о м ж к . За мойта пжрва изгора и в пжклото отивам.

Здравка. Отиваш, ама огжня не можеш прескочи.

I М о м ж к . И ако го прескоча.

Здравка. (Снасмешка.) Ама да не ти се опжрли джното!

I М о м ж к . (Като плесва ржце готов да прескочи) Хайде, ама каквото поискам! . . . .

Здравка. Голема работа, че пжк ще искаш . . . .

I М о м ж к . Тогаз прескочи го ти — аз давам всичко.

— Искаш да те посрамя!

— Ако можеш!

— Какво тогаз!

II М о м ж к . Не го казвай. Аз без да обещавах (До като въздума, плесва ржце и прескача огня,

В сжревнувание са хвжрлят втори, трети и четвжртни.

I М о м ж к . (Недоволен, че е окжснял-не прескача и нещо гледа на страна).